వయసుపొద్దు వాలే వేళ.. ఒంటరి పోరాటం

4

చాలా రోజుల తరువాత మళ్ళీ మిత్రురాళ్ళంతా కలుసుకున్నారు.

ఇంకా ఆమెను పలకరించేందుకు ధైర్యం చాలట్లేదు శ్రీ మిత్రులకు.

ఆ ఆదివారం పొద్దుటే తొమ్మిదైనా కాకుండానే కట్టకట్టుకుని దిగారు ముగ్గురూ.

యామిని, స్వప్నిక, వారితోపాటు రంగాచారి భార్య పద్మ, జయరాం శ్రీమతి లత కూడా వచ్చారు.

మొదట్లో కాస్త ముభావంగా ఉన్నా పదినిమిషాల్లోనే ఎప్పటిలా మాటల్లో మునిగితేలడం మామూలైంది.

"వసంతా నువ్వేనా? నాకు ఆశ్చర్యంగా ఉంది... రెణ్ణెల్ల క్రితం నిన్ను చూసినప్పుడూ గుర్తుపట్టలేదు... ఇప్పుడు గుర్తుపట్టలేకపోతున్నాను. అంత భారీ బరువునుంచి ఇలా చెక్కిన బొమ్మలా ఎలా తయారయావు మళ్ళీ?"

ఆశ్చర్యం హావభావాల్లో ఒలికిస్తూ అడిగింది యామిని. ఒక్కసారి గర్వంగా తనవంక తను చూసుకుంది వసంత.

నిజమే! రోజుకి ఇరవైమూడు గంటలు మంచానికి అతుక్కుపోయి, విపరీతంగా మారిపోయిన సమయంలో వచ్చింది యామిని.

ఆ రోజు యామిని వెళుతూనే ముందుగా చేసిన పని నిలువుటద్దంలో తనను తాను నిలువెల్లా పరిక్షించుకోవడం.

బిగువైపోయి సంచిలో కుక్కినా బయటకు వస్తున్నట్టుగా కనిపిస్తున్న జబ్బలు, బిగదీసి పట్టినట్టున్న చాతీ...., కూర్చున్నా లేచినా కాళ్ళ నెప్పులు....

దానికి తగ్గట్టుగానే టీవీలో అప్పుడే అధిక బరువు గురించి వచ్చిన యాడ్... వెంటనే కన్సల్టేషన్‌కి అపాయింట్‌మెంట్ తీసుకుని....

"మాక్కూడా ఆ రహస్యమేదో చెప్పరాదూ?"

ముందు నుంచీ కాస్త బొద్దుగానే ఉండే లత అడిగింది.

"ఉహూ..... అంత తొందరగా చెపుతామా? సీక్రెట్..." ఊరిస్తున్నట్టుగా అంది.

"పోనీ నాకు చెప్పు వసూ.. ఈ మధ్య బరువు తూచుకుంటే నెలలో ఐదు కిలోలు పెరిగాను....." మరో నాలుగయిదు సార్లు అడిగాక,

"మీక్కనక ఈ రహస్యం చెపుతున్నాను మరొకరైతే అస్సలు చెప్పేదానను కాదు...." అంటూ సీరియస్‌గా మొదలు పెడుతున్నట్టుగా ఆరంభించి,

"బరువు తగ్గాలంటే...."

"ముందో మాట చెప్పండి....... రాత్రి నైటీ వేసుకునే అలవాటుందా..." ఉందని కొందరు, లేదని కొందరు చెప్పాక....

"అలాగైతే ఇది చాలా అత్యవసరమైన విషయం, అందరూ నైటీలు కొనుకుని తీరాలి... మరి షాపింగ్‌కి ఎప్పుడు వెళదాం?"

ముందు సన్నబడే రహస్యం చెప్పవమ్మా... నైటీలు కొనడం ఎంత సేపుగానీ.... అసలు నైటీలకూ సన్నబడటానికీ ఏమిటి సంబంధం?"

"ఉంది కాబట్టే కదా అడుగుతున్నదీ..." అలకలు పోయింది...

"సరే ఇక చెప్పు"

అయితే మీకు నైటీ వేసుకునే అలవాటున్నా లేకపోయినా, రాత్రి పూత మాత్రం నైటీ తీసేసి ఒట్టి పెటీకోట్ బ్రాతోనే పడుకోవాలి అదీ ఆరుబయట వెన్నెట్లో .....

వినడం పూర్తయేసరికి అందరి మొహాలు ఎరుపెక్కాయి...

"ఎక్కడ పడుకోవాలి... మాకు డాబాలేదే... వెన్నెల ఇంటిముందే వస్తుంది..." అమాయకంగా అడిగింది స్వప్నిక.

అందరూ ఒక్కసారి ఘొల్లున నవ్వారు.

పొట్టలు పట్టుకుని ఒంగిపోతూ మరీ నవ్వారు... అయిదు నిమిషాల పాటు నవ్వుతూనే ఉండిపోయారు.

ఎందుకు నవ్వుతున్నారో అర్థం కాలేదు స్వప్నికకు.

అయోమయంగా చూసింది.

"అమ్మా తల్లీ... డాబా లేకపోతే పీడా పోయింది కాని, నువ్వు మాత్రం ఇంటిముందు పడక సీను పెట్టకు.. జాతరైపోతుంది..." అర్థమయ్యేసరికి..."

"అవును వసూ, నైటీ ఎందుకే..లేని వాళ్ళు షాపింగ్ చెయ్యాలని చెప్పి మరీ..!? "

"నైటీ వేసుకున్నాక కద తీసేసి పడుకునేది...!! స్వప్నిక, ఓకె.. డాబా లేదు కాని రోజా ఎక్కడ పడుకుంటావు?"

"నా రూమ్‌లోనే..."

" ఇప్పుడూ అలాగే నీ రూం లోనే పడుకో"

"మా ఆయన ఉంటాడు గదే. "

"ఉండనీ మరింత మంచిది" పెదవులు బిగించింది నవ్వునాపుకుంటూ...

"నువ్వు నిజం చెప్పటంలేదు.."

"నిజమేనే.. మీ ఆయన నిన్నలా చూసినప్పుడు కదా... నీకు మరింత ఎక్సర్ సైజ్.." అందరూ మరోసారి పడీ పడి నవ్వారు.

"అల్లరి పిల్లా..."

వాతావరణం తేలికపడేసరికి, నవ్వుతూనే,

"మరేం చెయ్యను మీరంతా ఏదో కొంపలు మునిగిపోతున్నట్టు పెదవులు బిగదీసుకుని కూర్చుంటే..."

"కాదు గాని నిజంగానే చెప్పరాదూ..."

"ఆ రోజు యామిని వచ్చి వెళ్ళాక యధాలాపంగా టివిలో అధిక బరువు గురించి ఒక కార్యక్రమం చూసాను, వెంటనే అపాయింట్‌మెంట్ తీసుకుని వెళ్ళి కలిసాను. వాళ్ళతో మాట్లాడాక మనమెంత అపోహాలో అర్థంకాని స్థితిలో బ్రతుకుతున్నామో తెలిసి వచ్చింది."

"ఏం మాట్లాడారు తొందరగా చెప్పు..."

"చెపుతాను తొందరేమిటి..? చాలా మటుకు మనకు తెలిసినవే అయినా మనం పట్టించుకోనివి..."

అంటూ విపులంగా జీవన విధానం గురించి, ఆహారపుటలవాట్ల గురించి క్యాలరీల గురించి శారీరక అవసరాల గురించి గంటన్నర సేపు అనర్గళంగా మాట్లాడింది... చివరగా ముగిస్తూ "మనం తెలుసుకోవలసినది ఒక్కటే... తినడం అనేది ఒక అలవాటు మాత్రమే..."

అంటూ లోపలకు వెళ్ళి అందరికీ మరోమారు కాఫీలు తెచ్చిచ్చింది.

"ఈ కాఫీలో ఎన్ని క్యాలరీలుంటాయి?" పద్మ ప్రశ్నించింది.

"ఇప్పుడు చెప్పను నా కాఫీ వేస్ట్ చేస్తారు.."

"సరే మరిక టాపిక్ మారుద్దాం... ఉద్యోగం ఎలాగుంది కాస్త చెప్పమ్మా!"

"అద్భుతంగా ఉంది. కాని ఉద్యోగం కాదు... ఈ మధ్య నా అనుభవాలు..."

"అవునా అయితే విని తీరాల్సిందే..."

"చెప్పు"

"చెప్పు"

"చెప్పు"

"అబ్బ అన్ని చెప్పులు నాకుందుకు బాబూ... ఒక్క జత చాలు..." అంటూ" మనమిలా మాట్లాడుతూ పోతే చివరకు మీరంతా నన్ను శపిస్తారు.... తిండిపెట్టకుండా మాడ్చానని... వంటింట్లోకి రండి వండుతూ మాట్లాడుకుందాం..."

అందరూ వంటింట్లో చేరి ఒక్కొక్కరు ఒక్కో పని అంది పుచ్చుకున్నారు.

"ముందుగా.. నా చిన్నప్పటి అభిమాని గురించి చెపుతా వినండి..."

"పానకంలో పుడకలాగా ఈ చిన్నప్పటి అభిమాని ఇక్కడ ఇప్పుడెందుకే?"

"వచ్చాడు కాబట్టే..."

"ఎక్కడ మొదలు పెట్టను.."

"అబ్బ సస్పెన్స్ చాలుగాని ఎక్కడోక్కడ మొదలు పెట్టు..."

"సరే... ఇంకా సాగదీస్తే కొట్టేట్టున్నారు..."

"దివ్య పత్రికలో సబ్ ఎడిటర్ ఉద్యోగానికి ఇంటర్వ్యూకి వెళ్ళానా.... గదిలో అడుగుపెడుతూనే ఓ బట్టతల బాబాయ్ వసంతా అంటూ గావు కేక పెట్టేసరికి హడలి పోయాను....

ఎంత బుర్ర బద్దలు చేసుకున్నా ఎవరన్నది గుర్తుకు వస్తేనా.... నా మొహం చదివేసినట్టున్నాడు.. ఓ వెర్రిపీనుగులా నవ్వేస్తూ పాతికేళ్ళ క్రిందటి పరిచయాన్ని తిరగదోడాడు....

అతని పేరే చిత్రంగా..... మౌన ప్రభాకర్... అయితే అతనితో ఒక్కసారీ మాట్లాడిన గుర్తు లేదు నాకు. కానీ పరోక్షంగా ఎంతో ఏడిపించిన గుర్తు....

ఇహ మొదలెట్టాడు చూడు సుత్తి... పాతిక ముప్పై ఏళ్ళుగా నన్నెలా గుర్తుపెట్టుకున్నాడో.. కూతురికి, ఫర్మ్‌కి, షాప్‌కి నా పేరే పెట్టుకున్నాడట... నన్ను చేసుకున్నందుకు నామొగుడు అదృష్టవంతుడట.. ఎప్పటికప్పుడు నాగురించి వివరాలన్నీ సేకరించినట్టున్నాడు.....

అప్పట్లో నా పైన పెద్ద వ్యామోహమే ఉండేదట..."

వసంత తనకూ ఇష్టం ఉండేదనేమాట బయటకు రాకుండా జాగ్రత్త పడుతూ... "ఇంతకూ అతను చెప్పిన మాటేమిటో తెలుసా... నన్ను ఎంతగానో ఇష్టపడ్డా మా నాన్న ఎక్కడ నరికేస్తాడోనని భయపడ్డాడట...

ఇప్పుడు మాత్రం పొద్దునా సాయంత్రం వేళ తప్పకుండా ఫోన్ చేస్తాడు.... నా గొంతువినేందుకే వాకింగ్‌కి వస్తాడట... ఇంట్లో భార్య ముందు మాట్లాడే ధైర్యం లేదు... కాని..." ఆర్ధోక్తిగా ఆగిపోయింది.

"ఎంత అదృష్టంవంతురాలవే... ఈ వయసులోనూ ఫాన్ ఒకడు దొరికాడంటే..."

"ఒక్కడేం ఖర్మ... మరొకడూ తగలడ్డాడు.."

"ఏం? ఈర్ష్యగా ఉందా నీకొకణ్ణి దానం చేస్తాలే..."

"నీ ఫాన్‌ల కథలమో గాని పప్పు మాడి బొగ్గయింది.." దాంతో అన్నీ మరచిపోయి మళ్ళీ వంటలో పడ్డారు.

✡ ✡ ✡

"అమ్మా".... రోజంతా స్నేహితులతో సరదాగా గడిపినా మళ్ళీ రాత్రయేసరికి ఎప్పటిలా దిగులు ఆవరించి మనసు ఉదాసీనంగా మారి నిస్సత్తువగా అటు నిద్రరాక ఇటు ఏ పనీ చెయ్యాలనిపించక ఒక రకమైన నిస్సహాయ స్థితిలో ఉన్నప్పుడు సుమంత్ ఫోన్

"చెప్పు సుమంత్ బాగున్నావా?"

ఆ పరామర్శే విననట్టుగా,

"అమ్మా, నేన్నీకో విషయం చెప్పాలి..."

"చెప్పు సుమంత్, ఎందుకంత సంశయం?"

"అమ్మా నేను ఈ సాయంత్రం రోష్నిని పెళ్ళిచేసుకున్నాను..."

"రోష్ని అంటే?"

"అవును, హిందీ సినీ స్టార్..."

ఏం మాట్లాడాలన్నా గొంతు పెగల్లేదు వసంతకు....

రోష్ని గురించి ఎన్నీ గాసిప్స్ చదవడం... వినడం...

అది సరే అసలు ఆమె ఇండస్ట్రీకి వచ్చే దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాలు దాటింది.... అంటే ఎంతలేదన్నా ముప్పైకి తగ్గదు....

సుమంత్ ఇంకా పాతికన్నా దాటలేదుగా.....

అసలింకా వాడి పెళ్ళి మాటలైనా అనుకోలేదు...

భగవంతుడా....

"అమ్మా ఈ విషయం ఎవరిద్వారానో మీరు వినడమో చదవడమో... ఎందుకిదంతా అనే నేను చెప్పాను... తొందర్లో వచ్చి కలుసుకున్నప్పుడు వివరంగా మాట్లాడుకుందాం..."

"సుమంత్..." ఆదుర్దాగా పిలిచింది.

"డోన్ట్ వర్రీ మా.. ఎవ్రీ థింగ్ గోస్ వెల్.. బై..."

అటువైపు సుమంత్ ఫోన్ పెట్టేసినా ఎంతో సేపు రిసీవర్ పట్టుకుని అలాగే ఉండిపోయింది.

ఎందుకు సుమంత్ ఇలా చేసుంటాడు?

ఏ పరిస్థితులు అతన్నీ పనికి ప్రోత్సహించి ఉంటాయి?

కొంపదీసి ఏదైనా బ్లాక్ మెయిల్‌లో ఇరుక్కున్నాడా?

మనసు పరిపరి విధాల పోయింది. ఉద్విఘ్నత అణుచుకోలేక సుమంత్‌నే అడుగుదామని మళ్ళీ ఫోన్ చేసింది.

కాని ఎంత ప్రయత్నించినా,

ఓ సారి ఫోన్ స్విచ్‌డాఫ్ అనీ, మరో సారి నాట్ రీచబుల్ అనీ, ఇంకోసారి నాట్ అవేలబుల్ అనీ... జవాబులు.

విసిగిపోయి ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంది. అలసట, నిద్ర ఆవిరైపోయాయి. ఏం చెయ్యడం ఇప్పుడు...

శ్రీ ఇలా అర్థాంతరంగా వదిలేసి వెళ్ళిపోయాడు...

సుమ గుర్తుకు రావడంతోటే వెంటనే ఆమెకు ఫోన్ చేసింది.

ఒక్క రింగ్‌కే ఫోన్ ఎత్తి "అమ్మా నే చేస్తాలే నువ్వు పెట్టెయ్యి" అంటూ కట్ చేసింది.

సుమ రింగ్ చేసేలోగా అయిదు నిమిషాలు ఐదు యుగాలుగాతోచాయి వసంతకు.

"ఊ చెప్పు మమ్మీ"

ఐదు నిముషాలయాక ఫోన్ ఎత్తుతూనే అంది సుమ.

"సుమా! సుమంత్ ఏం చేసాడో తెలుసా..."

"చెప్పాడు మమ్మీ... నాకీ సంగతి వారం కిందటే చెప్పాడు. సినిమా ఫీల్డ్‌లో ఈ వ్యామోహాలు మామూలే... టేకిట్ ఈజీ.."

"అయినా పెద్దదానవు నీ పెళ్ళికాకుండా.."

"ఇంకా ఈ రోజుల్లో అలాటివన్నీ ఏమీటి మమ్మీ... లీవిట్... మారే తరాలతో అడ్జస్ట్ అవాలంతే..."

సుమ తమ్ముణ్ణి వెనకేసుకు రావడం ఉక్రోషంగా ఉంది వసంతకు.

"ఎంతయినా మీరూ మీరూ ఒకటే" ఠపీమని ఫోన్ పెట్టేసింది.

పెట్టేసిందే కాని మరుక్షణం నుండి ఫోన్ రింగ్ కోసం ఎదురు చూస్తూనే ఉంది. వెంటనే సుమ మళ్ళీ మాట్లాడి ఓదారుస్తుందన్న ధీమా.. ఓదార్చాలన్న కోరిక... ఎదురు చూపు ఎదురు చూపుగానే మిగిలిపోయి నిస్సహాతతో కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

ఎప్పుడో ఏళ్ళక్రితం ఎలాంటి ఇబ్బంది వచ్చినా శ్రీ గుండెల్లో తలదూర్చి వెక్కిళ్ళు పెడుతూ ఏడవడం, అతని స్పర్శ ఓదార్పులో సేద తీరడం గుర్తుకు వచ్చింది. ఒంటరిననే భావనా, నిస్సహాయత ఆమెను కృంగదీశాయి.

పక్కన ఖాళీ మంచం వెక్కిరిస్తున్నట్టు, ఈ విశాల ప్రపంచంలో తనొక్కదానికే గడ్డు రోజులు దాపురించినట్టూ విలవిలలాడిపోయింది వసంత.

✡ ✡ ✡

"హలో.."

చేస్తున్న పని ఆపి తలెత్తింది వసంత.

ఎదురుగా కొత్తమొహం. నాలుగు వెంట్రుకలు గడ్డిపోచల్లా ఆ వైపు ఈ వైపు తిప్పించి నున్నగా పి.ఒ.పి చేసిన గోడలా నిగనిగలాడుతున్న బట్టతల. కళ్ళద్దాల్లోంచి తొంగిచూసినట్టున్న చిన్న కళ్ళూ, కనిపించకుండా మీసాలు కప్పేసిన పెదవులమీద ఒక విశాలమైన చిరునవ్వు...

ఎవరో తెలియదు.

"హలో..నేను విజయేంద్ర చక్రవర్తిని.." ఈ అవనీ తలానికే చక్రవర్తినన్నంత ధీమాగా చెప్పాడు.

అయితే ఏమిటన్నట్టు చూసింది.

"కవిని, నా కవితలు బోలెడు మీ పత్రికలో అచ్చయ్యాయి.. సాహిత్య ఎకాడమీ అవార్డ్ గ్రహీతను.."

"అవునా..?"

"ఎక్స్ క్యూజ్ మి మీరీ పత్రికలో పనిచేస్తున్నారా?" ఎంత సీరియస్ గా అడుగుతున్నానని అతననుకున్నా ఆ మాట్లాడే తీరులోనే అతని పరిహాసం అర్థమయింది.

ఏం చెప్పాలి?

"ఊరికే అన్నాను లెండి..మిమ్ములను చిన్నబుచ్చాలని కాదు.. అయినా నాలాంటి ప్రతి రచయితనూ గుర్తు పెట్టుకోవాల్సిన అవసరం మీకులేదుగా.." అతని పెదవులమీద ఆత్మీయమైన చిరునవ్వు.

మనసుకు హాయనిపించింది.

"సరే మాట్లాడితే మౌనం ఖర్చవుతుందనుకుంటున్నారా? పోనీ నేనిక్కడ కాస్సేపు కూర్చోవచ్చా.."

"అయ్యో..గమనించనే లేదు, కూర్చోండి.." కంగారు పడింది.

ఛ..మర్యాద తెలీని మనిషనుకున్నాడేమో..

"మీ సెలక్షన్ చాలా బాగుంది. ఈ మధ్య వస్తున్న కథలు, కవితలూ కొత్తగా వాటి ఉనికిని చాటు కుంటున్నాయి. అప్పుడే అనుకున్నాను, ఎవరో మంచి టేస్ట్ ఉన్నవాళ్ళు పత్రికలో చేరి ఉంటారని.."

అతని అస్పష్టమయిన పొగడ్త చిత్రంగా కోపం తెప్పించలేదు.

అప్రయత్నంగా అతని నేర్పరి తనానికి మెచ్చుకోలుగా పెదవులపైకి చిరునవ్వు పాకింది.

ఈ లోగా ఆఫీస్ బాయ్ కాఫీ తీసుకువచ్చాడు. ఈ ఏర్పాటు ప్రభాకర్ దే. ఏదో మాటల సందర్భంలో చెప్పింది..కనీసం అయిదారుసార్లు కాఫీ తాగేదాన్నని..అందుకే ఒద్దన్నా వినకుండా రెండు మూడు సార్లు బాయ్ వచ్చి కాఫీ అందించే ఏర్పాటు చేసాడు.

"కాఫీ తాగుతారా..?" వసంత మాట్లాడిన మొదటి మాట అది.

"ష్యూర్ మీరు తాగించాలే కానీ ఒద్దంటానా?"

బోయ్ వంక చూసింది..ఇద్దరికీ కాఫీ ఇచ్చాడు. ఆమె చూపును గ్రహించి

"థాంక్ యు.." అంటూ ఆమే కాఫీ అందించినంతగా సంబరపడిపోయాడు.

దాదాపు అరగంట పాటు కూర్చుని తన కథలు, కవితలు ఇచ్చి లేస్తూ..

"మీరేమీ అనుకోనంటే ఒక మాట చెప్పకుండా వెళ్ళలేను. మీ స్వరం చాలా మధురంగా ఉంది..."

అతని మాటల్లోనూ కవిత్వధోరణి కనిపిస్తూనే ఉంది.

"థాంక్ యూ.."

ఆ ప్రశంస చిన్నప్పటినుండీ వుంటూన్నదే.

అయినా ఏదో పులకింత.!

"అన్నట్టు మీ ఫోన్ నంబర్ చెప్పండి.."

అప్రయత్నంగానే చెప్పింది.

"సీ..యూ. మళ్ళీ వచ్చినప్పుడు కలుస్తాను"

హుందాగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు. వసంత మళ్ళీ తన పనిలో పడిపోయింది.

రెండున్నరకు కాబోలు మరింక పని చెయ్యాలన్న ధ్యాస లేకపోవటంతో తటపటాయిస్తూనే ప్రభాకర్ కు ఫోన్ చేసింది.

"వాటె..సర్ప్రైజ్! నువ్వు ఫోన్ చెయ్యడమా! చెప్పు..చెప్పు. వసంతా" ఎక్సైట్ అవుతూ అడిగాడు.

"మరేం లేదు. పనిచెయ్యాలని అనిపించడం లేదు. హాఫ్ డే వెళ్ళి పోవచ్చా?"

"మరీ ఇంత అమాయకురాలివైతే ఎలా వసంతా? యూ కెన్ డిమాండ్.వెళ్తున్నానని చెప్పాలి కాని . ఈ ఆఫీస్‌లో నీ ఇష్టం వచ్చినప్పుడు రావచ్చు, నీ ఇష్టం వచ్చినప్పుడు వెళ్ళవచ్చు. నీ రెస్ట్రిక్షన్స్ ఎటాల్.."

"థాంక్ యు.."

"బై ద వే.. ఎక్కడకు వెళ్లామని?"

ఉలిక్కిపడింది వసంత.

తీరికగా ఉన్నానంటే.. ఏదో అంటాడు. అందుకనే

"నా ఫ్రెండ్ అర్జంట్ గా రమ్మని ఫోన్ చేసింది. ఏదో మాట్లాడాలి.." అంది.

"ఓకె..తీరిగ్గా ఉంటే నన్ను మర్చిపోకు."

ఆఫీస్ నుండి బయటపడి రోడ్డెక్కాక గాని ఏం చెయ్యాలన్నది ఆలోచించలేదు వసంత.

యామిని గుర్తుకువచ్చింది. చాలా రోజులైంది వాళ్ళని కలిసి . ఒక్కసారి సర్ప్రైజ్ జర్క్ ఇస్తే ఎలాగుంటుంది అనిపించింది.

అనుకున్న తడవుగా యామిని దగ్గరకు బయలుదేరింది.

దారి పొడుగునా మిత్రుల జ్ఞాపకాలతోనే సాగింది.

యామిని బాంక్ లో ఏం చేస్తూ ఉంటుంది? ఎంత బిజీగా ఉండి ఉంటుంది?

తన రాక కలలో కూడా ఊహించుకోదు. తలకుంటేనే థ్రిల్లింగ్ గా అనిపించింది.

బ్యాంక్ ముందు దిగి నేరుగా యామినిని వెతుక్కుంటూ కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్ళింది. తలకూడా ఎత్తలేనంత బిజీగా తనపని తాను చేసుకుంటూ పోతూనే ఉంది యామిని.

రెండు నిమిషాలు..మూడు నిమిషాలు..తలపైకెత్తదే!

సన్నగా గొంతు సవరించుకుంది వసంత.

"చెప్పండి"

అప్పటికీ తలెత్తకుండానే పనిచూసుకుంటూ అడిగింది.

"సన్నబడడానికి ఏదైనా కొత్త టెక్నిక్ కావాలేమోనని.."

దిగ్గున తలెత్తి..

"వసంతా..వాట్ వండర్! నాకు నమ్మ బుద్ధి కావడం లేదు. నిజమేనా!?"

"ఒక్కసారి గిల్లి చూసుకో. లేదంటే ఆపని నన్ను చెయ్యమన్నా రెడీ.."

"లోపలకు రా.."

వసంత లోపలకు వెళ్ళి యామిని పక్కన కుర్చీలో కూచుంది.

యామిని ఆశ్చర్యానికి జవాబుగా "మీ కందరికీ ఒక షాక్ లాంటిది ఇద్దామనిపించింది. అందుకే అనుకున్నదే తడవుగా ఆఫీస్ వదలి వచ్చేసాను.."

"ఒక్క ఐదు నిమిషాలు.."

యామిని లోపలకు వెళ్ళి ఎవరితో మాట్లాడిందో ఏమిటో , సరిగ్గా పదినిమిషాల్లో ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు.

"కూసే గాడిద వచ్చి మేసే గాడిదను చెడగొట్టినట్టు నే వచ్చి నిన్నూ పనిచెయ్యకుండా.."

ఈ లోగా యామిని ఎవరికో ఫోన్ చేస్తుండడంతో ఆపేసింది.

"హలో..స్వప్నికా..నీకెంత అర్జంటు పనైనా ఉండనీ గాక పదినిమిషాల్లో నీ ఆఫీస్ ముందుంటాను. బయటకు వచ్చి రెడీగా ఉండు. ఒక వండర్. సెలవే ఐదు పది నిమిషాలు పనికాదు. ఐదారు గంటలు.."

మళ్ళీ వసంత మాట్లాడబోయే లోగానే చేత్తో సైగ చేసి మరో ఫోన్ కాల్ చేసింది.

"హలో పద్మనేనా? పద్మా..ఇంట్లోనే ఉన్నావా? సరిగ్గా అరగంటలో నేనూ మరో ఇద్దరం మీ ఇంటి ముందుంటాము. లతకి కూడ ఫోన్ చేసి పిలువు. మిగతా సంగతులు సమక్షంలో.."

" ఊఁ..ఇప్పుడు చెప్పు.."

"అదే. కూసే గాడిద వచ్చి మేసే గాడిదను చెడగొట్టినట్టు నే వచ్చి నిన్నూ పనిచెయ్యకుండా చెయ్యడమే కాకుండా ఇదంతా ఊహించలేదు. ఏదో ఇంపల్సివ్ గా వచ్చేశానే గానీ.."

"ఏదీ నీ కూత వినిపించనే లేదు. పిచ్చి వసూ..మేమంతా కూడా ఏ అవకాశం దొరుకుతుందా ఇలా ఒక రోజు రిలాక్సవడానికి అనే ఎదురుచూస్తుంటాము. నీకు తెలుసు గాని మరోసారి విను. రోజూ కనీసం మీ మిత్రులతో మాట్లాడేందుకు ఓ అరగంట కేటాయిస్తున్నారా? మంచిదే ..లేదా ఆరుగంటలు డాక్టర్ తో గడిపి ఆయనకు దక్షిణ కూడా సమర్పించుకోవాలి అన్నాడో పెద్ద మనిషి.."

"పెద్ద మనిషి గనుకే అనుంటాడు.."

"సరే! మరి మనిషికి స్త్రీ వచనం ఏముంటుంది?"

"పెద్ద.."

ఏం తోచక ఇద్దరూ ఒకర్నొకరు చూసుకుని నవ్వుకున్నారు.

ఇద్దరూ మాట్లాడుతూ స్వప్నిక ఆఫీస్ కి వెళ్ళారు.

వసంతనూ, యామినినీ చూడగానే స్వప్నిక ఎంత సంతోషించిందో వర్ణించడానికి మాటలు చాలవు.

"ఇలాగని చెప్తే ఒక్క పూటేమిటీ ఓ పదిరోజులన్నా సెలవు పెట్టేసే దాన్ని.."

"వసంతా నిన్ను చూస్తుంటే ఈర్ష్యగా వుందే మరీ ఇలా వయసు వెనక్కు పరుగెత్తుతున్నట్టు. ఇంత నాజూకుగా ఎలా అవుతున్నావే..?"

ముగ్గురూ కలిసి పద్మ ఇంటికి చేరే సరికి లతకూడా అక్కడకు వచ్చింది.

"మీ ఇల్లు ఎంచుకున్నది ఎందుకో తెలుసా!? ఇక్కడైతే మనల్ని ఎవ్వరూ డిస్టర్బ్ చెయ్యరు."

నలుగురూ హాల్లో కి చేరారు. టి.వి.లో మామూలుగా వంటల కార్యక్రమం వస్తోంది.

"అమ్మా తల్లీ ఆ టివి. ఆపెయ్యి లేకపోతే ఆ వంటలిక మళ్ళీ జన్మలో తినలేం. అంత అసహ్యంగా వండటం చూపిస్తాడు.."

హాయిగా కార్పెట్ మీద సెటిలయారు మిత్రులంతా.

"చెప్పు వసంతా మా మీద ఇంత హఠాత్తుగా ఇలా దయ గలగడం మా అదృష్టం.."

" నా అదృష్టం మీకూ పంచుదామని.."

"అది సరే ఇందాకటి నుంచి చూస్తున్నాను. ఎలా నాజూగ్గా తయారవుతున్నావో చెప్పమంటే పెద్ద ఫోజ్ కొట్టి మాట దాటేస్తున్నావు, నీ పద్ధతేమీ బాగుండలేదు." స్వప్నిక కోపగించుకుంటున్నట్టుగా అంది.

"అవును, నా ట్రేడ్ సీక్రెట్స్ అన్నీ మీకు ఫ్రీగా ఎలా చెప్తాను?"

"ఓకె.. ఊరికే కాకపోతే ఫీజు తీసుకుని మరీ చెప్పు.."

"ఏం ఫీజిస్తారు? సరే నేనేం చెప్తే అది చెయ్యాలి మరి.."

"సరే" "సరే" "సరే" నాలుగు స్వరాలు జవాబిచ్చాయి.

"ఏముంది..చాలా సింపుల్.ఒక్కొక్కళ్ళు కనీసం నలుగురు ఫాన్లను పెట్టుకోవాలి.."

"ఫాన్లా?"

"అవును.."

"ఎక్కడ పెట్టుకోవాలి?"

"ఏమిటి ఎక్కడ పెట్టుకోవటం.? ఓ ఫాన్లంటే ఆ అర్థానికొచ్చారా? కాదు ఫాన్ ..ఫాన్ అంటే ఆరాధకులు!"

"ఓహో.."

"అయితే!?"

"అయితే ఏమిటి? అంతే నలుగురు ఫాన్లు ఉన్నారంటే నువ్వు చిక్కి సగమవకపోతే చూడు.."

"ఏమిటో ఏం చెప్పినా సూటిగా చెప్పవు కదా?"

"సూటిగా చెప్పడాని కేముంది? వడ్లగింజలో బియ్యపు గింజ. ఎప్పుడైతే నలుగురు ఆరాధకులు మీకుంటారో ఒక్కక్కరితో సగటున గంట మాట్లాడినా నాలుగు గంటలు వాళ్ళతోటే సరా!? ఎంత వూఁ..అన్నా ఆఁ.. అన్నా ఎంత ఎనర్జీ ఖర్చు! మరో మాట మనలో మనం అనుకున్నా ఫాన్ అనేవాడు మెచ్చుకు తీరాలన్న రూల్ ఒకటుందిగా. దాంతో మనకే అనిపిస్తుంది కాస్త బాగా కనిపించాలని అంటే బాడీ కాన్షియస్‌నెస్..ఆ పైన ఆఫీస్ పని ..నాలుగ్గంటలు వీళ్ళకే స్పేర్ చేసాక ఇక వండుకు తినే కోరిక తీరిక ఎక్కడుంటుందే అమ్మా! అందుకే మినిమమ్ నలుగురు ఫాన్స్ అన్నది రూల్.."

అప్పటికే నవ్వు ఆపుకుందుకు ఆపసోపాలు పడుతున్నారు మిగతావారు.

"అయితే నీకు నలుగురు ఫాన్స్ ఉన్నారంటావు!?"
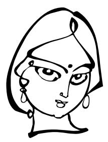
"నలుగురేమిటీ నేను ఊఁ..అనాలే కానీ తెల్లారేసరికల్లా నలభై మంది నా గుమ్మం ముందు ఉంటారని నాకు తెలుసు.." ఒక్క క్షణం ఆగి " ఈ నలుగురో నలభై మందో మరెందరైనా కానీ..వాళ్ళకు నా శరీరమే కొలమానం..!" అంటూ శుష్క హాసం చేసింది వసంత!!